

פני הדור כפני המשבר ומחולליו

ההתרוסקות הכללית של המערכת הפוליטית, באה שוב לידי ביטוי במה שנראה כקריסה סופית של הממשלה והליכה לבחירות שכולם - כולל כל הבוחשים בקדירה העלוכה - יודעים עד כמה הן מיותרות, קל וחומר לנוכח האתגר הרפואי הדרמטי והמשבר הכלכלי. כולם יודעים - אבל הם לא מסוגלים לוותר במעט זה לזה ופוסעים בעיניים פקוחות אל תהום ציבורית ואישית. המערכת הפוליטית, על שלוחותיה השונות, אינה מציגה אף חזון ושום אידיאולוגיה, רק שלילת האחר וסיסמאות דמגוגיות. בימים ההם אין מלך בישראל, אבל יש אינספור "טוענים לכתר" שאיש אינו מאמין למילתם, הכל משתוממים מהתנהגותם, וממילא הם מסובכים את ראשם לאחור בכל פעם שמגיעים לצומת דרכים ופונים למקום שבו נדמה להם כי ההמון (והסקרים) מבקשים שישנו.

המדהים הוא, שכמה מאלו הממיטים עלינו בחירות חדשות, יודעים בוודאות כי שום דבר טוב לא צפוי לצמוח להם מההליכה הנוספת של המוני אזרחי ישראל לקלפיות. הסיכוי של "כחול לבן" לזכות ולו במחצית המנדטים שקיבלה בבחירות הקודמות - אפילו לא אפשרי. בחלק מהסקרים הם אפילו מידרדרים לאזור אחוז החסימה (מפלגת העבודה-האבודה נמצאת מזמן מתחתיו). השר ניטקורן, שהתעקשותו להביא לפיצוץ עם הליכוד היא הטריגר לבחירות המתרגשות לבוא שוב, לא יהיה שר המשפטים לאחריהן, והוא יודע זאת. אז למה הם פוסעים בנחישות עם הראש אל הקיר? בגלל הפחד המצמית להיחשב ל"פריאריים" בלע"ז, לשמוע את צקצוקי התקשורת על כך ש"הם שוב התקפלו מול התרגילים של ביבי". נדמה כי מופעלת עליהם מערכת אדירה של לחצים שאינה תמימה כלל ועיקר, והם מעולם לא ידעו להנהיג. "פני הדור כפני הכלב", כזכור.

רק פתי יחשוב שבצוק הבחישות והתרגילים יש באמת למישהו במערכת הפוליטית פנאי וראש וסבלנות לטפל בבעיה ה"קטנה" ששמה קורונה או בנתון ה"לא נעים" של כמעט מיליון מובטלים. כן, הם מתכנסים מפעם לפעם ומשחררים הצהרות מפורצות ואפילו מקבלים החלטות (הגיוניות יותר או פחות), אבל ברור לחלוטין מה באמת מעסיק אותם וטורד את מנוחתם. תיכף הם שוב ידברו אלינו מהקירות ומכל במה אפשרית, יבזבזו מאות מיליונים כדי לחייך אלינו ולהסביר לנו עד כמה הם כאן רק בשבילנו, כמה הם מסורים לנו ולצרכי העם, ובעיקר למה מסוכן ממש להפקיד את ההגה בידי היריב ה"מסוכן", שעד לפני חמש דקות ישב יחד איתם סביב שולחן אותה ממשלה. אנחנו מביטים בסקרים ולא מצליחים להבין. מה גורם לאנשים להכריז כי יצביעו לפוליטיקאים שעמלו קשה כדי להוכיח שהם לא ראויים לתפקידם, איך ישנם אזרחים שעדין מאמינים לסיסמאות וקלישאות על "ימין" ו"שמאל", כאשר לנגד עינינו אנו רואים קבוצת מתגוששים חסרי בלמים ועכבות, שכל מה שמעניין אותם זה כיסאם וכבודם ושלל אינטרסיהם האישיים והמפלגתיים.

וכמה טוב שאנחנו לא חלק מהצגת העוועים הלא משעשעת הזו, כמה מרנין לזכור שלנו לעומת זאת יש בחסד השי"ת מנהיגות אמת, של מי שבאמת מסורים לכלל, שמפקירים את עצמם ואת ביתם למען הרבים, החפים מכל נגיעה אישית, דברים אמת ומחשבותיהם טהורות, ברובח דעתם, דעת תורה, ומכוח דבקתם במי שאמר והיה העולם - הם זוכים לאמון הצבור שיודע להבחין בין מנהיגות אמת לבין "מנהיגות" מופקפת וריקה מתוכן של אלו שכל מהותם מתמצא במשפט הנודע "אני אקבע, אני אנווט", אני ואני ואני - ושלילת יריביהם בכל דרך אפשרית.

ברוך שבחר בהם ובמשנתם, ברוך א־לוקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ומן הנוהים אחר "מנהיגות" שעושה הכל כדי להוכיח עד כמה אינה ראויה לאמון העם.

..1.

בעמוד זה יש דברים הטעונים גניזה

להיזהר בשעת סכנה

ברשימות שכתב בימי מחלתו שממנה לא קם, הגה"צ רבי חיים פרידלנדר זצוק"ל, הוא כותב כך: הקב"ה לא סיים את בריאת השיחים והעשבים כשאר הבריות, כדי שהאדם יכיר בצורך הגשמיים ויבין שרק על ידי פנייתו אל השי"ת בתפילה יזכה לגשמים. מטרת התפילה היא ראיית השגחת השי"ת שדואג לכל צרכינו גם לקטנים ביותר, כל רגע ורגע אנו מקבלים את הכל מחדש מידי הקב"ה המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. צריך להתפלל גם על צרכי זולתו ולהיות נושא בעול עמו ולהרגיש את צרכיו כצרכי עצמו. כל שיש לו חולה בביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים ואמרו כל שאפשר לו לבקש רחמים בעד חברו ואינו מבקש נקרא חוטא. ככל שהאדם מכיר בכוח התפלה הוא חייב להשתמש בו גם בעד חברו, למרות שהאדם שהצדיק מתפלל עבורו אינו ראוי לקבל את המבקש נותנים לו משמים כיון שנעשה לאמצעי ולכלי עבור עבודת הצדיק בתפילתו ובנשיאת עול עם חברו.

נקודה למחשבה הרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א

ויספרו מעשיו ברינה

בחוודש האחרון עסקתי בעריכת חיבור של הרה"ג רבי יהודה טאוב שליט"א מקרית אתא, מארגון "קול תודה", ושוחחתי איתו בטלפון כמה וכמה פעמים. באחד השיחות אמר לי הרב טאוב שישלח לי ב"דואר 24" חומר תורני שהייתי צריך לקרוא. כעבור יומיים הגיעה מעטפת דואר, בתוכה החומר שהייתי צריך, יחד עם חוברת קטנה ומהודרת, עליה נכתב "פנסק ההודיה", לזכור חסדי הבורא.

מדובר בפנסק קטן ויפה, עם דפים ריקים, בו אמורים לרשום את החסדים הקטנים שהקב"ה עושה איתנו בחיי היום יום, לפתוח את הקונטרס מדי פעם ולהודות להקב"ה על החסדים.

נו באמת. חשבתי לעצמי. מאיפה יש לי זמן לשבת ולרשום את החסדים שהשי"ת עושה איתי ביום-יום? לכל דבר, גם אם זה דבר יפה וחשוב, צריך זמן, ומה לעשות, משום מה יש לי (וכנראה גם לכם...) רק 24 שעות ביממה...

זנחתי את הקונטרס והשארתי אותו על שולחני.

עברו יומיים, מישהו דיבר איתי בטלפון ומבלי משים עלעלתי בזמן השיחה בקונטרס ההודיה הזה, שעמד מולי. קראתי את הסכמת הגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א לקונטרס, הכותב כך: "ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה ד' לפרעה" (שמות יח), מסביר מרן הגרי"ז מבריסק שלא סתם סיפורי חולין היו כאן, אלא הלכה ודין הוא לספר סיפורי הניסים שעשה ד', וכנאמר "ויספרו מעשיו ברינה", ועוד נאמר "שירו לו זמרו לו שיחו בכל נפלאותיו". מכאן, איפוא, שישנו חיוב לספר בנפלאות הקב"ה.

ממשיך בעל ה"חשוקי חמד" שליט"א וכותב: "נפלאות וניסים היו אמנם גם קודם לבואו של יתרו, אלא שלא היתה האפשרות לספר אותם, שהרי כל ישראל ראו עין בעין את האותות ואת המופתים ולא היה דבר לחדש להם. אבל כשהגיע יתרו, אשר לא ידע מפרטי הניסים ואשר לא חש על בשרו את סדר השתלשלותם, מיהר משה רבינו לקיים דין זה, של סיפור נפלאות ד' יתברך".

בהמשך מכתב הסכמתו מספר הגאון הגדול שליט"א מעשה של השגחה פרטית שאירע עם בנו של מרן הגרי"ז זצוק"ל בשבת אחת, וכל אותה השבת היה מרן הגרי"ז מספר ושונה ומספר לכל מי שנכנס אצלו את מעשה הנס שאירע להם, ואמר שלמד דבר זה ממה רבינו, שנאמר ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה א־לוקים".

קראתי את זה והחלטתי בכל זאת לרשום, בקצרה, את הניסים והחסדים שאירעו לי בחיי היום יום. והנה, הפלא ופלא, הדרך הראשון של הפנסק התמלא בחסדים "קטנים", של השגחה פרטית ממרומים.

הנה טעימה מהדרך הראשון של הפנסק המתוק הזה, רק מהשבוע וחצי החולף:

יום ה' וישב התשפ"א: באחת וחצי בצהריים, בדרך הביתה מהישיבה, התפללתי להקב"ה שכיון שאני עומד לסיים עריכה של שני ספרים ואין לי כעת עבודות עריכה חדשות, שיגיע ספר חדש לעריכה, ושיהיה ספר טוב ומועיל, שיחכים אותי בלימוד. רבע שעה לאחר מכן התקשר אלי הגאון רבי... שליט"א והציע לי להצטרף לפרויקט תורני-הלכתי גדול בענייני שנת השביעית הבעל"ט בשנה הבאה. סיכמנו פרטים, שלחתי לו דוגמאות והפרויקט יצא בס"ד לדרך, עוד באותו הערב.

ערש"ק וישב - חנוכה התשפ"א: לא הרגשתי טעם וריח ועשיתי בדיקת קורונה אתמול יום חמישי בבוקר. בינתיים נשארת בבית והתפללתי ב"שמע קולנו" במנחה, בתפילה ביחידות, שהקב"ה ישלח לי את תוצאת הבדיקה כבר לפני שבת, כדי להרגיע את בני משפחתי וכדי שאוכל ללכת להתפלל בביהכנ"ס למעריב ולזכות לשמוע קריאת התורה למחרת. והנה 3

עוד צריך לדעת כי למרות שהקב"ה מנהל ושומר את האדם בכל המצבים, בכל זאת אסור להכניס את עצמו למצב של סכנה כמאמר חז"ל: השטן מקטרג בשעת סכנה, שעת הסכנה היא שעת הדין מתוך כך הוא נבדק ומחמירים בדינו. חז"ל אמרו על מי שאינו מהדר ללבוש בגד של ארבע כנפות להטיל בו ציצית, הרי אם אין לו בגד של ארבע כנפות אינו מבטל מצות ציצית רק לא קיים אותה, בזמן דאיכא ריתחא ענשינן, בשעת סכנה מענישים אותו גם על זה שלא השתדל להכניס את עצמו לחיוב מצות ציצית, כיון שבשעת סכנה מחמירים יותר בדינו.

עוד אומרים חז"ל: כיון שניתן רשות למשחית אינו מבחין בין צדיקים לרשעים ולא עוד אלא שמתחיל מן הצדיקים תחילה. שניתן רשות למשחית הוא זמן דין חמור ולכן מחמירים גם עם הצדיקים ואפילו מדקדקים איתם ביותר, וזה צריך להיות לימוד גדול עבור הציבור לירא את ד' בשעה של דין בעולם, ועד כמה שהציבור לומד מזה, זה גופא מביא למיתוק הדין.

דקות לפני כניסת השבת (!) הגיעה התוצאה השלילית. כמה דקות לאחר מכן כבר הלכתי לביהכנ"ס.

ערש"ק מקץ, זאת חנוכה התשפ"א: היינו בשכונת גני הדר בפ"ת עם הילדים הקטנים. אחרנו את האוטובוס של השעה 12 שעבר חצי דקה לפני שהגענו לתחנה. האוטובוס הבא אמור היה להגיע לתחנה ב-19:1 וכולם נסעו הביתה במונית מפאת דוחק השעה בער"ש ואני נשארת לבדי בתחנה, כיון שלא היה מקום נוסף במונית. בשעה 12:31 עמדתי לבד בתחנה והתפללתי להקב"ה שיעשה לי "ישועת זאת חנוכה" וישלח לי אוטובוס ברבע השעה הקרובה. חיכיתי כמה דקות והחלטתי לחפש בית כנסת ללמוד בו עד 19:1. הרי לא אשב בתחנה סתם כך שלשת רבעי שעה. מישהו הראה לי היכן יש בית כנסת קרוב, התרחקתי מהכביש של רחוב מנחם בגין והתקדמתי לכיוון בית הכנסת. לפתע נשמעה קריאה. תושב השכונה ידידי הרה"ג ר' יוסף אהרן ז'ולטי ראה אותי, כשהוא נוסע במכוניתו. חזרתי בחזרה לכביש של רחוב מנחם בגין ודיברתי איתו בחדווה. בעוד אנחנו מדברים, אני רואה את האוטובוס, קן 179, נוסע בכביש. ניפנפתי לנהג בתחינה והוא עצר לי. השעה היתה 12:44. 2 דקות פחות מהרבע שעה שביקשתי שהאוטובוס יבוא. והנה אם הייתי ממשיך בדרכי לבית הכנסת והרב ז'ולטי לא היה עוצר אותי, לא הייתי רואה את האוטובוס. אגב: באוטובוס נסעו רק 3 אנשים מלבדי. הנהג אמר לי שיצא ב-12. כאשר ידוע לי שהאוטובוס של 12 עבר כבר מזמן. ואיך יתכן שהאוטובוס ייסע עד גני הדר במשך 44 דקות, כשעליו רק 3 נוסעים? תעלומה...

וזה לא הכל. היו עוד כמה ישועות של השגחה פרטית אישיים, כבר במהלך השבוע החולף. לא הכל ראוי לפרט בפני כל קוראי העיתון...

על הפסוק "וַיֹּאמֶר ד' אֶל מֹשֶׁה כְּתֹב זֶאת זְכוֹרֶךָ בְּסֵפֶר" (שמות יז, ד) כותב האבן עזרא: "שאמר בספר, הוא ספר התורה, או ספר אחר היה להם ויקרא ספר מלחמות ד'". וכך כותב האבן עזרא על הפסוק "עַל כֵּן יֹאמֶר בְּסֵפֶר מִלְחַמַּת ד'" (במדבר פרק כא, ד): "ספר היה בפני עצמו, ושם כתוב מלחמות ד' בעבור יראיו. ויתכן שהיה מימות אברהם, כי ספרים רבים אבדו, ואינם נמצאים אצלנו".

זאת אומרת שהיה לבני ישראל ספר שנקרא "ספר מלחמות השם", בו הם כתבו את ניסי השי"ת עמהם במלחמותיהם.

במצו"ש האחרון שוחחתי על כך עם הרב טאוב, ששלח לי את הקונטרס. הוא ציטט לי את דברי רבנו הגאון רבי עקיבא איגר זיע"א, שביאר בדרשתו את הפסוק "וזבח תודה ויכבדני ושם דרך אראנו בישע א־לוקים", כי מי שזוכה תודה, כלומר - מכבד את ד' בכך שהוא מודה לו על הטובות והישועות שעשה עמו, הרי שבכך הוא יוצר דרך לישועות א־לוקיות נוספות שייעשו עמו בעתיד (דרושי וחידושי רבי עקיבא איגר על התורה, ירושלים: דעת סופר, עמ' רלט).

הרב טאוב הוסיף וסיפר לי שכאשר הגיע עם הקונטרס להגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, יצא הרב שליט"א מגדרו בהתפעלות גדולה, כתב מכתב ברכה וביקש להודיע לו כשהחוברת תצא לאור. אז רכש הוא 200 עותקים, נשא על כך שיחה בבית הכנסת וחילק לרבים את הקונטרס. "אברך מרמת אלחנן סיפר לי שהגאון הגדול ר"י זילברשטיין שליט"א פגש אותו בערב יום כיפור, הביא לו את הקונטרס ואמר לו: תתחיל לכתוב את הישועות שהקב"ה עושה איתך ותראה עוד ועוד ישועות", מספר הרב טאוב. תנשו.

פקחו עיניים ולב. תכתבו. ותראו בס"ד ישועות. ניתן גם לשתף אותי ובל"ג נפרסם בעיתו ובזמנו.